

MALI INDIJANCI

Otroci iz skupine Medvedki v kranjskem vrtcu Pri Dobri teti so na dvorišču postavili pravo indijansko vas Medvedje šape.

Mateja Rant

V okviru spoznavanja sveta so otroci iz omenjene skupine že na začetku šolskega leta začeli »potovati« po različnih državah. Začeli so v Evropi in najprej spoznavali Slovenijo, Grčijo, Španijo, Francijo, Švedsko in Veliko Britanijo, ko so prišli na ameriško celino, pa je eden od otrok najprej pomislil na Indijance in tako so se odločili, da se jim bodo podrobneje posvetili, je razložila njihova vzgojiteljica Sanja Vojnovič.

Ná vrtu so postavili pravo indijansko vas. / Foto: Tina Dokl

Najprej so si izdelali vse potrebne pripomočke, od perjanic in indijanskega

okrasja do tako imenovanih lovilcev sanj, ki med počitkom otrok v svoje mreže lovijo grde sanje. »Tako, ko na mrežo posije prvi sončni žarek, se te grde sanje stopijo. Tako sanjamo samo lepe sanje,« je pojasnila Ema Luna, ki izhaja iz plemena Sijuksi Indijancev. »Mi smo prijazni Indijanci, Apači pa so sovražni,« je ob tem razložila njena prijateljica Eva. Spoznali so namreč tudi že različna indijanska plemena in njihove obrede. Tim je najbolj navdušen nad indijanskimi plesi, zlasti vseč

mu je ples sonca. »Štiri dni so gledali v sonce, in to brez očal,« je dejal. Nika iz plemena Apačev pa nam je zaupala njihov jutranji pozdrav, ki se po indijansko glasi »hej ale ale«. Postavili pa so tudi pravo indijansko vas, ki so jo poimenovali Medvedje šape. Poglavar ima svoj šotor, ostali pa lahko posedijo okrog tabornega ognja ali se igrajo indijanske igre. »Otroci se zelo živijo,« se je ob pogledu na male »Indijance«, ki so se z značilnim indijanskim oglašanjem podili okoli, posmejala Sanja Vojnovič.

Otroci uživajo v indijanskih plesih. / Foto: Tina Dokl

HRANA • DOGODIVŠČINE • MOŠKI • ŽENSKÉ • POTOVANJA • VINO • HRANA • ŽENSKÉ

ATOS (3)

SREČNIM KONCEM

le enajst never- res nizka števil- zaslužil, da iz te kruha. »Grkom jih dobijo sto. dobiš, velja tri, iri dni.« o obisku Atosa eta 2010. »Že

takrat sem vedel, da ne bo šlo drugače, kot da pozabim na določena pravila. Namreč, če pridem tja, se recimo naredim neumnega, me topli ravno ne bodo. Tako sem si pač predstavljal vse skupaj. Nora ideja, vem. Je pa res, da sploh nisem vedel, kako naj pridem tja, ker je dostop do polotoka dovoljen s posebnimi ladjami, odhodi so le iz Ouranopolisa ali Ierissosa. Število je omejeno, kontrola strašna, tako da sem takoj vedel, da na 'šverc' ne bo šlo. In sem se spomnil na kajak, ki pa bi ga nekako moral do tja spraviti. Spet pa ga ne moreš kar tako raztovoriti, da te ne bi kdo kaj vprašal. Takrat pa se mi je utrnula ideja o zlozljivem morskem kajaku in taista

vem, da to, kar sem storil, ni prav, in bi se vse skupaj lahko končalo precej drugače.«

Ladja, avtobus, kajak

Za izhodišče svoje divje epopeje je Dejan izbral Ierissos. Do tja pa je prišel z letalom in avtobusom.

»Atos leži v predelu grškega morja, kjer so vreme in pogoji za veslanje lahko res ekstremni. Tako sem prvi dan gledal morje z meter in pol, dva metra visokimi valovi. Pihal je močan veter v prsi. Namignil sem možakom v malem pristanišču, da grem na Atos, kaj menijo o tem. Po grško so skomignili, pokazali na morje in to je bilo to. V glavnem: naložil sem si kakšnih dvajset litrov

Foto: osebni arhiv (Dejan Ogrinec)

Oče in Gerontas Ierotheos se je z Dejanom fotografiral ob njegovem morskem prevoznem sredstvu.

kilometrov sem potreboval tri ure – običajno jih delam osem na uro. Začetek je bil torej tak, da če ne bi bil tako odločen, da speljem popotovanje na živo ali mrtvo... A na tej točki se niti nisem več upal obrniti in sem pot nadaljeval. Vedel sem sicer, da grem v področje morske obale, ki ne

Po treh urah bojevanja z valovi je Dejan dosegel zanj najboljši zalivček, kar jih je videl v življenju. »Tristo, štiristo metrov dolg, s turkizno modrim morjem, grobim peskom zlate barve, ki greje v kosti ...« Spominja se, da je prav začutil samota. »Začutili da si prostori